Лев уминав за сніданням ягня.
Побіля його в’їдливе щеня
Вертиться та й вертиться,-
Все моститься, щоб поживиться.
От якось-то й одважилось вхопить
Шматок м’ясця, щоб не кортіло.
Лев бачить, що воно зробило,
Та змилосердився — мовчить,
Бо у щеняти
Якого розуму питати?.
Побачив Вовк (він недалечко був)
Та й дума: "Лев, мабуть, дурненький
Або ж на старість силу збув,
Що став такий плохенький;
Коли щеня не задавив —
Мене не займе й поготів!"
От квапить лапу до м’ясива…
Як скочить Лев — аж диба стала грива…
На Вовка бідного насів —
Давив його, крутив…
Та й каже: — Се тобі за теє,
Щоб не дивився ти на щеня,
Бо не щодня бува бридня;
Воно дурне ще, молодеє,
А ти вже, Вовче, не щеня!
1853.